

Arrest

**nr. 66 480 van 12 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 maart 2005 diende verzoekster een asielaanvraag in.

1.2. Op 9 maart 2005 heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 19 april 2005 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen. Tegen deze beslissing tekende verzoekster

beroep aan bij de Raad van State. Bij arrest nr. 164.199 van 27 oktober 2006 werd het schorsings- en annulatieberoep verworpen

1.4 Op 8 januari 2008 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 20 februari 2009 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.4 bedoelde aanvraag onontvankelijk en beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt betekend op 14 april 2009.

1.6 Op 15 december 2009 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7 Op 26 november 2010 beslist de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.6 bedoelde aanvraag onontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing wordt betekend op 21 april 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat zij sinds februari 2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene verwijst naar haar verblijf in België sinds februari 2005, ze heeft haar best gedaan om zich te integreren, heeft lessen Nederlands gevolgd, heeft een vrienden- en kennissenkring opgebouwd en kan aanbevelingsbrieven voorleggen, is werkbereid), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij legt een attest van werkbereidheid voor. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden. Wat betreft de aangehaalde problemen in het land van herkomst (met name de bewering dat zij het slachtoffer was van een gedwongen huwelijk en dat haar man haar uitschold, verkrachtte en sloeg, de vrees voor besnijdenis van de dochters), dient er opgemerkt te worden dat zij geen bewijzen voorlegt die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Deze elementen kunnen bijgevolg niet gezien worden als een prangende humanitaire situatie. Betrokkene haalt aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wil worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze commissie maakt inderdaad deel uit van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkene, zij kan er dus geen beroep op doen. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 25.04.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk nog geen twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving."

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 25.04.2005

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 09.03.2005. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de materiële motiveringsplicht en de schending van de hoorplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat in casu de DVZ stelt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2010.

Dat zoals gedaagde zelf te kennen geeft werd deze instructie door de Raad van State vernietigd. Dat derhalve de instructie niet meer kan worden toegepast door gedaagde.

Dat de beslissing in essentie stelt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van de instructie.

Dat de juridische vraag die zich hier stelt is of gedaagde zich kan beroepen op een "illegale" instructie om een aanvraag in redelijkheid af te wijzen als ongegrond. Verzoekster meent van niet.

1. Wat betreft de ontvankelijkheid: buitengewone omstandigheden zijn bewezen

Dat de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

Dat derhalve aangenomen wordt dat het voor verzoekster buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar haar land van herkomst te gaan om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat de Raad van State uitdrukkelijk in het vernietigingsarrest het volgende stelt:

Overwegende dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat op dit principe drie uitzonderingen bestaan: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling overeen identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter); dat in casu enkel de tweede uitzondering aan de orde is en meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de "buitengewone omstandigheden" in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het

buitenland wordt ingediend; dat "buitengewone omstandigheden", in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte: "Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Pari. St. Kamer, 2005-2006, Doe 51 2478/008, 270 en Pari. St. Senaat, 2005-2006, 3-1 786/3, 5- 6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook na de wetwijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielpprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat erin hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor

vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel in die mate gegrond is;

Dat derhalve uit dit uittreksel uit het arrest blijkt dat de buitengewone omstandigheden enkel kunnen worden aanvaard voor zover het gaat om buitengewone omstandigheden waarvan de Raad van State stelt dat het buitengewone omstandigheden kunnen zijn.

Dat verzoekster zich derhalve de vraag stelt waarom aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en bijkomend en meer belangrijk waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag.

Bezwaarlijk kan men het argument dat er juist voor zorgt dat verzoekster haar aanvraag kan indienen bij de Burgemeester en dus niet naar het buitenland dient te gaan niet opnemen in de beoordeling van de gegrondheid.

Immers zulks zou automatisch leiden tot een niet afdoende motivering, namelijk een motivering die bij de beoordeling van de gegrondheid geen rekening houdt met de beoordeling van de ontvankelijkheid. Dat in die zin ook al rechtspraak werd ontwikkeld door zowel de RW als de Raad van State.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens niet afdoende is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

2. Wat betreft de motivering van de grond van de zaak: verwijzing naar niet bestaande criteria

Dat de bestreden beslissing verwijst naar niet bestaande criteria.

Dat verwijzingen naar niet bestaande (en zelfs door de Raad van State als illegaal bestempelde instructies) ten zeerste ongeoorloofd is. Dat men bezwaarlijk kan aanvaarden dat men een verzoek kan aftoetsen aan een instructie welke zij volgens de Raad van State niet vermag te gebruiken.

Dat verzoekster derhalve bezwaarlijk kan begrijpen waarom haar aanvraag werd afgewezen wanneer men telkens toch gaat aftoetsen aan deze instructie. Dat zulks een motivering neerkomt op geen motivering of minstens een onredelijke en eigenlijk onjuiste motivering.

Dat verzoekster derhalve niet weet waarom haar aanvraag werd afgewezen en dus eigenlijk het doel van de motiveringplicht in hoofde van gedaagde niet bereikt wordt.

Dat gedaagde dient te motiveren zonder te verwijzen naar de instructie. Verzoekster kan immers onmogelijk stellen dat zij wel aan de voorwaarden voldoet van de instructie daar deze geen enkele rechtsgrond biedt om wel geregulariseerd te worden. Dat derhalve gedaagde dient te antwoorden op de argumenten an sich zonder verwijzing naar de instructie, rekening houdend met het feit dat zij de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard en rekening houdend met alle ingeroepen argumenten. Dat evenwel uit de bestreden beslissing blijkt dat zulks niet werd gedaan.

3. Wat betreft het horen door de Commissie voor Advies

Dat bijkomend en niet in het minst gedaagde stelt dat verzoekster niet kan gehoord worden door de Commissie voor Advies gezien verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de instructie om bij deze Commissie voor Advies te komen.

Dat evenwel zoals herhaaldelijk al gesteld de instructie vernietigd werd en verzoekster derhalve in elk geval gehoord had moeten worden door de Commissie voor Advies.

Dat inderdaad de hoorplicht niet van toepassing is in een verzoek om een gunstige regeling doch wanneer de overheid zich engageert om aanvragers toch te horen dient zij toch over te gaan tot het horen hetgeen zij niet doet.

Dat derhalve de bestreden beslissing de hoorplicht schendt.

De regularisatie wordt tevens geweigerd omdat verzoekster geen arbeidscontract toevoegde aan de regularisatieaanvraag.

Inmiddels beschikt verzoekster over een arbeidscontract. Zo zij zou gehoord worden, zou hiermee rekening kunnen worden gehouden."

2.2 Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991, dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blij geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekster tevens een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, terwijl het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001). Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster meent dat de juridische vraag zich stelt of gedaagde zich kan beroepen op een "illegale instructie om een aanvraag in redelijkheid af te wijzen als ongegrond". De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de bestreden beslissing in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 genomen werd. De bestreden beslissing verwijst hier ook uitdrukkelijk naar.

De verwerende partij merkt verder op dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (Rv.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden; wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatie bevoegdheid."

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

Verzoekster heeft zich in haar aanvraag overigens zelf beroepen op deze instructies om geregulariseerd te worden (zoals ook wordt opgemerkt in de bestreden beslissing), zodat niet kan worden ingezien welke belang zij kan hebben bij haar concrete kritiek.

Naast deze situaties, zoals opgesomd in de instructies, blijft de gemachtigde uiteraard bevoegd om nog steeds discretionair te beslissen over aanvragen om machtiging tot verblijf.

De verwerende partij verwijst naar rechtspraak diensomtrek van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"In de bestreden beslissing motiveert verweerder het volgende: "Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. " Verweerder heeft aldus gebruik gemaakt van zijn ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop verzoeker uitdrukkelijk beroep heeft gedaan en waardoor verweerder het zorgvuldigheids- vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel heeft nageleefd.

De toepassing van de instructies door verweerder had tot gevolg dat indien de vreemdeling aantoonde zich in één van de erin geschetste situaties of criteria te bevinden, meteen voldaan is aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. Bijgevolg toont verzoeker niet aan welke belang hij heeft waar hij in het verzoekschrift wijst op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State en op basis daarvan oordeelt dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden." (R.v.V. nr. 48.750 van 29 september 2010, vetschrift en onderlijning toegevoegd) en ook:

"Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 waarin welbepaalde regularisatiecriteria worden omschreven, weer een grotere appreciatiebevoegdheid heeft en dat hij in de beslissing niet motiveert waarom geen gebruik gemaakt wordt van deze grotere appreciatiebevoegdheid maar zich enkel beperkt tot het verwijzen naar criteria vermeld in de vernietigde instructie. Verzoeker stelt tevens dat hij bewijzen voorlegde van zijn duurzame verankering. Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding. (R.v.V. nr. 50.263 van 27.10.2010, vetschrift en onderlijning toegevoegd)

In casu heeft de gemachtigde - zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing - vastgesteld dat verzoekster zich in haar aanvraag heeft beroepen op de instructies van 19.07.2009, doch niet voldoet aan de in de instructies gestelde voorwaarden, en ook de overige elementen die verzoekster in haar aanvraag heeft ingeroepen niet volstaan om te worden geregulariseerd.

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat bij in de bestreden beslissing niet zou mogen verwezen worden naar de instructies van 19.07.2009, en dit gelet op de vernietiging door de Raad van State:

"2.6. Waar verzoeker stelt dat "het gezag en de kracht van gewijsde van het arrest van de raad van State van 11.12.2009 geschonden werd" gaat de Raad ervan uit dat verzoeker bedoelt te verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198 769.

2.7. Uit het betrokken arrest blijkt dat de voor de Raad van State bestreden instructie, namelijk "de ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet" vernietigd werd omdat ze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen: dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt. "

2.8. Voor verzoeker een schending opwerpt van "het gezag en de kracht van gewijsde " van het voormelde arrest van de Raad van State van 9 december 2009, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij het uiten van kritiek ten aanzien van het feit dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk verklaard werd en dat hij derhalve geacht wordt buitengewone omstandigheden aangetoond te hebben die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in België indient.

2.9. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd, belet voorts niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen." (R.v.V. nr. 51.921 van 29 november 2010)

De gemachtigde vermocht wel degelijk in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop verzoekster uitdrukkelijk beroep heeft gedaan.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat verzoekende partij haar kritiek nopens de bestreden beslissing in het verzoekschrift heeft opgesplitst naar gelang deze de ontvankelijkheid dan wel de gegrondheid van de aanvraag betreft.

De verwerende partij herhaalt dat verzoeksters kritiek nopens de ontvankelijkheid van de aanvraag niet ter zake doet; immers is de beslissing van verzoekster in casu ontvankelijk doch ongegrond verklaard: "/* zoverre verzoeker van oordeel is dat de gemachtigde van staatssecretaris de instructie van 19 juli 2009 niet meer kon toepassen daar deze instructie vernietigd is ingevolge het arrest van de Raad van State van 11 december 2009, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 10 december 2009. Evenwel werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd omdat de instructie geen ruimte meer toelaat voor appreciatie doordat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, wanneer wordt voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. In casu is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde." (R.v.V. nr. 50.470 van 28 oktober 2010) Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Wat verder de (on)gegrondheid van de aanvraag betreft, laat de verwerende partij gelden dat hierboven reeds genoegzaam werd uiteengezet dat de gemachtigde gebruik kan maken van zijn ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop verzoekster uitdrukkelijk beroep heeft gedaan.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat 'de gedaagde diende te motiveren zonder te verwijzen naar de instructie', zoals hierboven genoegzaam is uiteengezet.

Verder kunnen verzoekster haar beschouwingen aangaande "het horen door de Commissie voor Advies" geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat dienaangaande vooreerst gelden dat verzoeksters beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

Verder merkt de verwerende partij op dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de overheid zich geëngageerd zou hebben om aanvragers toch te horen. Zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gemotiveerd is de Commissie van Advies voor Vreemdelingen enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering.

Gezien verzoekster niet voldoet aan verblijfsvereiste van criterium 2.8A en geen arbeidsovereenkomst voorlegde conform criterium 2.8B, diende zij geenszins gehoord te worden door voormelde commissie. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen was aldus bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestonden over de lokale verankering. Aangezien verzoeker reeds niet aan de vooropgestelde voorwaarde van een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 voldoet, kan hij er geen beroep op doen. " (R.v. V. nr. 55 839 van 11 februari 2011)

Daar de aanvraag in casu door de verwerende partij als kennelijk ongegrond beschouwd wordt, zoals uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt, diende de verwerende partij niet het advies van de Commissie voor Vreemdelingen te vragen. (R.v. V. nr. 54 966 van 27 januari 2011)

Dat verzoekster inmiddels zou beschikken over een arbeidsovereenkomst, kan evenmin afbreuk doen aan de bestreden beslissing, nu deze overeenkomst niet eerder ter beoordeling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd voorgelegd.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid met deze bewering geen rekening kunnen houden bij het maken van de thans bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

De gemachtigde handelde bij het nemen van zijn beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de beslissing ondersteunen. De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoeksters enig middel niet kan worden aangenomen."

2.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat de motivering "afdoende" moet zijn. Dit houdt in dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven duidelijk moeten zijn voor hem tot wie de beslissing is gericht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Uit het betoog van verzoekster leidt de Raad af dat zij enerzijds de schending opwerpt van de formele motiveringsplicht omdat in de bestreden beslissing niet uiteengezet wordt waarom de volgens verzoekster aanvaarde buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Anderzijds begrijpt de Raad uit het betoog van verzoekster dat een motivering van een beslissing die steunt op door de Raad van State vernietigde instructies geen deugdelijke motivering kan zijn, dat zij hiermee de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.7. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *"Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de "instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet" gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.8. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de "instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet" bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op

de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderhedencentrum.

2.9. Verzoekster geeft correct aan dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de voor de Raad van State bestreden instructie, namelijk *“de ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet”* vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

2.10. De bestreden beslissing strekt ertoe verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond te verklaren. Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat de verwerende partij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond heeft verklaard zonder eerst de ontvankelijkheid van de aanvraag te bekijken. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat in een beslissing aangaande de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging dient gemotiveerd te worden aangaande de ontvankelijkheid ervan of dat een dergelijke beslissing een motivering dient te bevatten waarin uiteengezet wordt waarom de aangehaalde buitengewone omstandigheden niet kunnen leiden tot de gegrondheid van de aanvraag. De vage verwijzing in het verzoekschrift *“Dat in die zin ook al rechtspraak werd ontwikkeld door zowel de RVV als de Raad van State”* volstaat te dezen niet.

De ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houden immers twee afzonderlijke aspecten in, zoals blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet dat afgeschaft werd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en vervangen werd door een gelijkaardig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt ook uit het bovenvermeld arrest nummer 198 769 van de Raad van State van 9 december 2009. Meer bepaald blijkt uit deze vaste rechtspraak dat de toepassing van artikel 9, derde lid/artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Het onderscheid tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging en de gegrondheid ervan houdt tevens in dat een ontvankelijk verklaarde aanvraag niet ipso facto gegrond dient verklaard te worden.

2.11. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoekster bekritseert deze concrete motivering niet. Zij laat tevens na in haar verzoekschrift te concretiseren over welke in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging ingeroepen elementen zij geen motivering terugvindt in de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

2.12. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd, belet niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid wanneer zij overgaat tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid die verwerende partij heeft bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen.

2.13. Door het uitvaardigen van de instructie heeft verwerende partij niets anders gedaan dan kenbaar gemaakt door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ten andere op dat de instructie van 19 juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede: *“Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.”*

Door aldus te handelen wijkt verweerder niet af van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of installeert hij geen afwijkend regime, doch maakt hij de invulling die hij in het algemeen geeft aan de hem door dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat hij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden.

2.14. Het gegeven dat de bestreden beslissing, die in de aanhef expliciet verwijst naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tevens verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 laat dan ook op zich niet toe te besluiten dat het bestuur de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

2.15. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verschillende door verzoekster aangehaalde elementen worden beoordeeld in het licht van de instructie van 19 juli 2009 waarnaar zij blijkens het administratief dossier in haar *“Typeformulier Regularisatieaanvraag”* dat samen met de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging werd ingediend, zelf verwees. Verzoekster betwist de in concreto gedane beoordelingen op geen enkele wijze. Voor het overige wordt verwezen naar het hierboven gestelde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.16. De hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, los van een wettelijke bepaling, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De bestreden beslissing kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster heeft in haar aanvraag bovendien haar standpunt kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid gekregen om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (cfr. RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

2.17. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat zij diende gehoord te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (CAV). In de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom zij niet dient gehoord te worden door de CAV. Verzoekster gaat niet in op deze concrete motivering en herhaalt het argument dat verwerende partij zich niet kan beroepen op vernietigde instructies. Te dezen kan verwezen worden naar het bovengestelde. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat verzoekster nalaat aan te duiden waarop haar overtuiging dan wel gestoeld is. Alleszins kan in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet gelezen worden dat elke vreemdeling wiens aanvraag om verblijfsmachtiging ten gronde beoordeeld wordt, dient gehoord te worden door de CAV. Ten slotte kan verzoekster bezwaarlijk voorhouden dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing diende gehoord te worden door de CAV op grond van een *“inmiddels”* bekomen arbeidscontract, dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA